

dament, tror jeg ikke, man kan indlade sig derpaa, men maa finde sig i saadanne Anomalier, som det ærede Medlem omtalte. Det er Noget, som ofte finder Sted i Livet og Samfundet. Man kan ikke afhjælpe alle Banffeligheder.

Forslagsstilleren (Tang): Ja, man kan ganske vist ikke afhjælpe alle mulige Banffeligheder, men det, her er Tale om, maa man kunne afhjælpe, naar man blot har Villie dertil.

N. J. Larsen: Jeg agter ikke at blande mig i Diskussionen om det foreliggende Lovforslag, men jeg onsker at gjøre en Bemærkning angaaende en Udtalelse af den ærede Minister om den Lov, vi vedtog i sidste Samling om Bidrag til vægte Børns Underhold. Jeg skal ikke komme ind paa denne Lovs formelle Affattelse. At den har givet Anledning til mange Spørgsmaal, ikke fra Lægmand, men fra Retsbetjente og Amtsmænd, Folk, der ellers forstaa at læse Love, vide vi. Jeg skal kun udtale min fuldstændige Samstemning med det Forsvar, som den ærede Minister førte for sin Medvirken ved Lovens Affattelse, idet Forsvaret blev ført som en Bebreidelse for, at de Paagældende ikke læste Rigsdaagstidende. Den ærede Minister lagde Vægt paa, naar der er Spørgsmaal om at opfatte en Lovs Mening, at man læser, hvad der er om Sagen jagt og forhandlet i den lovgivende Forsamling. Naar man nu veed, at i den nyere Tid er det blevet mere og mere almindeligt paa visse Steder at sige, at det har slet ingen Betydning eller i alt Fald kun en meget ringe Betydning for en Lovs Fortolkning, hvad der er blevet jagt om den i Rigsdagen, har det, tror jeg, en ganske særlig Betydning, at det fra den ærede Minister høres, at dette efter hans Mening er en fuldstændig urigtig Fortolkningsgrundsaetning. Det er altsaa den ærede Ministers Mening, at det har stor Betydning for en Lovs Fortolkning, hvad der er blevet ytret om den under Forhandlingerne i Rigsdagen, og dette maa jo selvfølgelig gjælde baade om Grundloven og almindelige Love. Jeg vil fastslaa dette, idet jeg som jagt fuldstændig maa yde min Tilslutning til den ærede Ministers Opfattelse af, hvorledes Love rettelig bør fortolkes.

Jusfritsministeren (Nellemann): Jeg veed ikke, at jeg i dette Punkt har anden Mening end den i Retsvidensfaben almindelig gjældende, nemlig den, at Forhandlingerne om en Lov naturligvis ikke kunne føre til at statuere Noget, der er stri-

dende mod Lovens Ord, naar disse i sig selv ere klare og tydelige, men at de vel kunne have deres Betydning, naar Lovens Udtryk ere tvetydige, saaledes at de kunne forstaaes paa forskjellig Maade. Dette er den almindelige Mening, og jeg veed ikke, at jeg nogensinde ikke har vedkjendt mig den.

N. J. Larsen: Den ærede Minister er ganske sikkert fuldstændig fortrolig med den nyere Praxis, at blandt Fortolkningsmidlerne har man givet Forhandlingerne i den lovgivende Forsamling en meget underordnet Plads. Selvfølgelig kunne disse Forhandlingler ikke bruges til at gaa bort fra en Lovs klare Ordlyd, men man har ikke villet give Forhandlingerne og Udtalelserne i Thingene endog kun den Betydning, at de, naar Ordene i og for sig tillade det, tages som et meget vægtigt, bestyrkende Middel til yderligere at slaa fast, hvad der er Lovens Mening.

Lauridsen: Jeg vil kun sige et Par Ord, ikke om det foreliggende Lovforslag, men om Loven af 20de April om Underholdningsbidrag til vægte Børn. Jeg har talt med Folk, der have Indflydelse i Kommunerne, og jeg har faaet den Opfattelse, at de ikke befinde sig ilde ved den. Det kan nok være, at den har givet forøget Uleilighed, særlig for visse Embedsmænd i de offentlige Kontorer, og det er jo ganske naturligt, at der til en forøget og hidtil ukjendt Uleilighed som oftest knytter sig Misforståelse og Forbandelser, men hvis man deraf vilde slutte, at der i Kommunerne og Publikum er Misforståelse med denne Lov, tror jeg, at det er en feilagtig Slutning. Jeg tror, at denne Lov har gennemgaaende haft heldige Resultater, og at der ogsaa er gjort et Fremskridt, som der for Øvrigt slet ikke er Tale om her, ved at vænne Kvinden til borgerligt Ombud, saaledes som det skete ved Pleiebørnsloven. De Folk, jeg har talt med om den Sag, finde, at § 4 er en heldig Lovbestemmelse. Jeg vil dernæst gjøre en Bemærkning til det ærede Medlem for Præsto Amts 3die Valgkreds (Beth), som hver Gang han taler om den Ting, kommer til at tale om den liderlige og letfærdige Toite. Jeg kan ikke nægte mig at sige ligefrem, at Tanken i Loven af 20de April d. N. ingenlunde var at støtte den liderlige og letfærdige Toite, men at skaffe Sikkerhed for en Formuesforpligtelse, som stiftes ved at være medvirkende ved et Børns Avling, at skaffe Børnet og Moderen, særlig Børnet, Ret til Underhold, uden at det skal